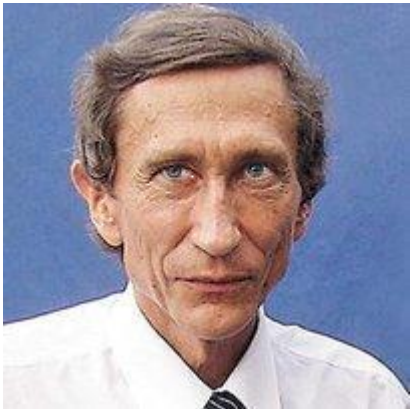

Газета центральних органів виконавчої влади України

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

Думаймо не тільки про крісло, а й про країну

В Україні посуха. В'яне рослинність, зникає з колодязів вода. Пересохли малі річки, середні перетворилися на малі, а великі на середні. Навіть Десну в деяких місцях можна перетнути вброд.

Хоч і не кожного року, але таке вже траплялося. Найпосушливішим у минулому столітті виявився 1921 рік. Але чемпіоном в Україні, мабуть, був 1708-й. Ось що писав тоді Іван Мазепа: «Під час нинішньої справжньої суші в багатьох місцях так Дніпро повисихав, що вброд кіньми оний переїжджають, а між Переяславлем і Трахтемировим два броди такі мілкі ізнов на Дніпрі з'явилися, що через онії люди їздять».

Нині таким Дніпро важко уявити — майже по всій довжині його перетворено на каскад водосховищ. Їх існування гарантує забезпечення водою розташованих на його берегах міст і сіл. Тим паче, наявність води у водосховищах гарантує водозабезпечення Кривого Рогу, Миколаєва і навіть Бердянська, куди прокладено водогони.

Складніша ситуація з водозабезпеченням інших регіонів, де водосховища невеликі й рівень води в яких через посуху невпинно знижується.

У цьому разі неминучий конфлікт інтересів: люди, які проживають на берегах водосховищ, зацікавлені в тому, щоб вода з них не скидалася. Водночас ті, хто мешкає в нижній течії, щодня її потребують.

Складною виявилася ситуація і в гідроенергетиці. За невеликої водності Дніпра є змога включити лише кілька гідроагрегатів і лише на короткий термін — на більше не вистачає води.

Значно гірша ситуація на менших річках: Південному Бузі, Росі, Пслі. Зокрема ГЕС, що збудовані на Росі, мають по два гідроагрегати, а води не вистачає навіть для одного. Після двох—трьох годин роботи гідроагрегат доводиться вимикати. Після цього вода в нижній течії майже зникає.

Щоб якось зарадити справі, доводиться винаходити щось нове. Зокрема кілька років тому на греблі Корсунь-Шевченківської ГЕС уперше в Україні встановлено два мікроагрегати, які працюють цілодобово. Так у Росі гарантована наявність води, принаймні корсунці в ній можуть купатися.

Подібне планують зробити і на розташованій вище за течією Стеблівській ГЕС. Здається, прагнення поліпшити стан річки можна лише вітати. Але в реальному житті буває інакше. Не забуваймо, що невдовзі мають відбутися вибори до місцевих рад. Тож уже знайшлося чимало таких, хто почав передвиборну кампанію. У цьому разі гасло про захист місцевого населення від «варягів» і «технарів» гарантовано виграшне.

Державні інтереси, інтереси людей, які живуть нижче за течією, тут не важливі. Важливіше майбутнє крісло. Для того, щоб у нього сісти, можна зібрати родичів і друзів, назвати це громадськими слуханнями і ухвалити вигідне для себе рішення. Таке зібрання недавно було проведено в селищі міського типу Стеблів, що на Росі. Аргументом «проти» стали фото річки Рось, зроблені кілька років тому, і нещодавні за умов посухи. Різниця очевидна, отже, у цьому хтось винен.

Поза сумнівом, такі зібрання найближчим часом стануть масовими по всій країні. Одні будуть проти будівництва сміттєспалювального заводу, інші проти нової ТЕЦ (фабрики, заводу). Власне, проти чого бути — не має значення. Завжди знайдуть і аргументи. Приміром, можливі такі: «коли я ходив до школи, воду з річки можна було пити безпосередньо», «колись у річці водилися соми, а тепер лише жаби». Після чого лунають звинувачення на чийсь адресу.

Знаючи про те, що думка громадськості важлива під час реалізації будь-якого проекту, багато хто в Україні вже давно заробляє на життя, підбурюючи людей «проти». А далі пропонують добре відомий договірняк: замовкну, якщо заплатите. Щодо представників громади, то її використовують їй же на шкоду. І справді, чи захоче інвестор (насамперед іноземний) вкладати гроші, коли громада «проти». У світі чимало інших місць, де можна знайти розумніших. У цьому разі автори вважають за доцільне сформулювати кілька передвиборних ідей, які будуть не на шкоду, а на користь країні: «прибрати сміттєзвалище з околиці села й організувати вивезення нового», «створити парк на березі ставка і протягом кількох років доглядати за ним», «припинити скид стічних вод із садіб у дощову каналізацію», «забезпечити вільний доступ людей до місцевих пляжів».

У будь-якому разі, коли краще для Батьківщини, краще для кожного з нас.

Віктор ВИШНЕВСЬКИЙ,
доктор географічних наук
для «Урядового кур'єра»

<http://ukurier.gov.ua/uk/articles/dumajmo-ne-tilki-pro-krislo-j-pro-krayinu/>